

Cesta pod ochranou sv. Michala

NOVINY FARNOSTI JASLOVSKÉ BOHUNICE SÚ PRÍLOHOU BLAVSKÝCH NOVÍN 1/2021

Slovo čitateľovi

Milí čitatelia, drahí farníci, prežívame zvláštne obdobie pandémie, ktoré nám ukazuje našu ľudskú ohraničenosť. Určite ste sa stretli s mnohými, ktorí veľmi zľahčovali túto chorobu. Paradoxne som počul o viacerých prípadoch, že práve títo ľudia vírus dostali a, bohužiaľ, niektorí aj na dôsledky zomreli. A to aj v rade kňazov. Choroba je tajomná. Nieкто ani nevie, že ju prechodil, iní na ňu zomierajú. Iba ťažko odhadneme, ako sa bude správať náš organizmus. Vírus je tu medzi nami, nevidíme ho, necítíme ho. Iba z dôsledkov vidíme jeho silu. Možno by sa to dalo pripodobniť prítomnosti Boha. Nevidíme ho, priamo nepočujeme a ak sa nenecháme ním preniknúť, tak ho ani necítíme. A predsa je tu. Možno až veľmi blízko. Postupne ľudia nachádzajú liek proti tejto chorobe. Vedci a ľudia sa dohadujú, ktorý je lepší.

Hoci máme veľkú vedu, predsa sme nenašli uspokojujúci liek na smrť, utrpenie a zmysel života. Prežívame práve veľkonočné obdobie. Ono nám ukazuje, že je tu liek. Liek a lekár zároveň. Zmŕtvychvstalý Pán Ježiš. Iba on dáva zmysel smrti, lebo ukazuje, že krížom to všetko nekončí. Ako predpovedal, porazil smrť, lebo má moc život dať, ale si ho aj vziat. A toto ponúka každému, za koho zomrel. Aj tebe, ktorý čítaš tieto riadky. Každému. Vykúpil nás všetkých, ale či budeme aj spase-

ni, záleží na nás, ako budeme spolupracovať s Božou milosťou. A ako hovorí jedna z našich hlavných právd, milosť Božia je na spásu potrebná. Boh tak miloval svet, že dal svojho syna, aby nik, kto v neho verí, nezahynul, ale mal večný život. Krásne hovorí sám Ježiš, že jeho ovečky mu nikto nevytrhne z ruky. Iba naša sloboda, ak sa rozhodneme žiť bez neho. Boli sme stvorení pre nebo, nie pre trápenie a bolesť, ktorú prežívame tu na zemi. Prežili sme teraz pôstne obdobie. Ono nie je podstatou, podstatou sviatkov je Veľká noc, víťazstvo Pána Ježiša. Pôst je len prípravou.

Svojím utrpením dáva aj zmysel nášmu utrpeniu. Musíme byť stále zatvorení doma? Nemôžeme po návštevách? Prežívame samotu? Alebo aj chorobu a karanténu? To všetko je na prvý pohľad nezmyselná bolesť. Pán Ježiš sa jej mohol vyhnúť. V Getsemanskej záhrade hovorí Petrovi, aby schoval svoj meč, veď na pomoc by mu mohlo prísť veľa anjelov. Chcel trpieť, aby posilnil aj nás. Aby nám ukázal, že utrpenie má zmysel obety. Vykupuje duše. Pekne to povedala jedna postihnutá na vozíku, že nepocituje, že by niesla kríž, ale že kríž nesie ju. Mnohí svätí sa tešili, keď mohli trpieť pre Krista. Vedeli, že nič z toho nie je zbytočné.

A napokon Veľká noc nám ukazuje aj zmysel života. „Kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho,“ hovorí Pán Ježiš. Ak pšeničné zrno neodumrie, neprinesie úrodu. Výstižne to hovorí aj sv. František z Assisi: „Len vtedy,

Milostiplné a požehnané veľkonočné sviatky, nádej z Kristovho víťazstva, vďačnosť a lásku voči Spasiteľovi, hojnosť zdravia a síl

vyprosuje redakčná rada

keď zabúdame na seba, nachádzame seba samých.“ Nielen smrť Pána Ježiša, ale celý život hovorí o obeti. Neprišiel som, aby ma obsluhovali, ale aby som slúžil. Láska, pre ktorú sme boli stvorení, sa nám vráti len vtedy, keď sami budeme milovať. Preto je to hlavný Boží zákon. Áno, nie vždy sa nám vracia láska späť, ale aj napriek tomu máme milovať. Sv. Ján apoštol dokonca píše, že sme povinní milovať jeden druhého. Čo človek zaseje, to bude aj žať. Pekne je vidieť aj na pohreboch, ako si ľudia vážili toho druhého.

Prežívame zvláštnu dobu. Ja si dávam takú otázku: „Reagujem správne na túto dobu? Čo chce od mňa Boh?“ Svätí, ktorí počúvali Boha, vždy vedeli správne zareagovať na dobu, v ktorej žili. Takto vznikli veľké diela. Pane daj nám svetlo svojho Ducha Svätého, aby sme aj my dokázali rozpoznať, k čomu nás v tejto dobe povolávaš! Daj nech naše utrpenie, smrť a zmysel nášho života prežiaruje tvoje víťazstvo smrti a zmŕtvychvstania.

Marián Vivodík, farár

Veľká noc je najstarším a najvýznamnejším sviatkom kresťanského cirkevného roka. Počas veľkonočných sviatkov si kresťania pripomínajú poslednú večeru, krížovú cestu, umučenie a ukrižovanie Ježiša Krista a jeho slávne zmŕtvychvstanie.

Kvetná nedeľa je prvým dňom Veľkého týždňa, nazývaného aj tichý alebo svätý. Tento deň pripomína slávnostný príchod Ježiša Krista do Jeruzalema. Svätia sa palmové alebo olivové ratolesti, u nás najčastejšie bahniatka. Tie sa potom spália na popolec, ktorý bude použitý pri obradoch Popolcovej stredy budúceho roku.

Zelený štvrtok - týmto dňom, ktorý dostal svoje pomenovanie pravdepodobne podľa zelene v Getsemanskej záhrade, kde sa Ježiš Kristus modlil pred svojím zatknutím vojakmi, sa začína veľkonočné trojdnie. Prestávajú zvonit zvony ako znak spoluúčasti s utrpením Krista (používajú sa rapkáče). Slávia sa sväté omše na pamiatku poslednej večere Ježiša Krista so svojimi učeníkmi a ustanovenia sviatosti oltárnej a sviatosti kňazstva. Pri ranných svätých omšiach v katedrálach sa posväcujú aj tri druhy oleja: krizma, olej katechumenov a olej chorých. V liturgii sa olej používa

Veľkonočné sviatky

pri krste, birmovaní, sviatosti pomazania chorých a pri vysvätení kňazov. Po skončení svätej

omše si pripomíname Pána Ježiša, ako v Getsemanskej záhrade bdie v modlitbe. Apoštoli od únavy zaspali a Ježiš zostáva celkom sám, opustený. Túto udalosť symbolizuje nielen otvorený prázdny svätostánok, zhasnuté večné svetlo pred ním, ale aj obnažovanie oltárov a odnášanie všetkých predmetov z nich. Obnažené oltáre symbolizujú opustenosť Krista v Getsemanskej záhrade.

Veľký piatok je dňom spomienky na utrpenie, umučenie, ukrižovanie a smrť Ježiša Krista na kríži. Svojou smrťou na kríži zomrel za naše hriechy, aby neskôr víťazstvom nad smrťou dokončil dielo vykúpenia sveta. Je to deň pôstu, pokánia a jediný deň roka, kedy sa neslávi eucharistická obeta. Namiesto nej sa koná liturgia umučenia Pána, ktorá pozostáva z bohoslužby slova, slávnostnej modlitby veriariach, z poklony Svätému krížu a svätého prijímania. Ježišovu smrť nám pripomína aj červená liturgická farba - farba krvi. Čítajú alebo spievajú sa pašie.

Biela sobota je dňom hrobového odpočinku Ježiša. Veriaci sa prichádzajú pokloniť a pomodliť k Božiemu hrobu a ku krížu. Počas dňa sa nekonajú sväté omše, až vo večerných hodinách je vigília zmŕtvychvstania Ježiša Krista -

svätá omša, ktorá sa končí radosťou z Pánovho vzkriesenia. Počas veľkonočnej vigílie sa znovu rozozvučia zvony, ktoré od štvrtka večera mlčali.

Veľkonočná nedeľa je radosným sviatkom zmŕtvychvstania Ježiša Krista. Je to najväčší a najradosnejší deň liturgického roku vo všetkých kresťanských cirkvách. Končí sa obdobie štyridsaťdňového pôstu. Katolíci na východe sa zdravia radosťou správou: „Christos voskres!“ (Kristus vstal z mŕtvych!) Na pozdrav nadšene odpovedajú: „Voistino voskres!“ (Naozaj vstal!)

Veľká noc má množstvo symbolov, veľa z nich má však súvis s jarou. Sú nimi aj bahniatka a zlatý dážď, ktoré si ľudia dávajú do váz. Aké sú kresťanské symboly Veľkej noci?

Paškál - vo svätej noci veľkonočnej vigílie zapalujeme veľkonočnú sviecu, paškál, ktorý symbolizuje prítomnosť vzkrieseného Krista a sviati počas celého veľkonočného obdobia pri slávení Eucharistie.

A Ježiš im zasa povedal: „Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života.“ Jn 8,12

Križ - najpotupnejší nástroj umučenia vtedajších čias sa stal symbolom najväčšej lásky. Ježiš povedal: „A ja, až budem vyzdvihnutý od zeme, všetkých pritiahnem k sebe.“ Jn 12, 32

Baránok - je najstarším symbol Veľkej noci, symbol čistoty a dobroty. Izraeliti v Egypte mali obetovať baránka a jeho krvou natrieť veraje dverí, aby anjel smrti u nich nezahubil prvorođených. V kresťanstve symbolizuje nevinnosť a poslušnosť Božej vôle, keď napr. Abrahám mal obetovať vlastného syna. Bol ochotný urobiť to, keď to Boh požadoval a potom Boh zasiahol a on obetoval baránka, ktorého našiel v kríkoch. V Novom zákone Ján Krstiteľ, Pánov predchodca, videl Ježiša, ako k nemu prichádza, a povedal: „Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta“ (Jn 1, 29), čo opakujeme pri každej svätej omši. Aj posled-

ná kniha Svätého písma, Kniha Zjavenia, často spomína baránka a odkazuje ním na Krista.

Vajíčko - symbol znovuzrodenia a nového života, naznačuje prísľub nového života.

Zajac - ako symbol plodnosti nám pripomína katechumenov, ktorí na veľkonočnú vigíliu prijímajú sviatosť krstu a sú začlenení do Cirkvi.

Zvony - medzi Zeleným štvrtkom a veľkonočnou vigíliou sa odmlčia, aby sa s radosťou rozozvučali vo svätej noci s posolstvom: Kristus vstal z mŕtvych! Svojím zvukom zvestujú radosť a oslavu Zmŕtvychvstaleho: Aleluja!

Kvety - bahniatka symbolizujú víťazného Kráľa, ale tiež život, ktorý je nový, začína sa, kľúči. Používajú sa v liturgii na kvetnú nedeľu.

Symbolov máme okolo seba veľa, a pritom často nerozumieme tým, ktorými nás zahŕňa Boh. Ak už rozumieme, prečo Cirkev používa práve tieto predmety ako symboly, a vieme, čo znamenajú, neobjeme sa ich používať v živote.

text a foto: Jana Čápková

Služenie svätých omší

Od 1.1.2021 sa z dôvodu pandémie Covid-19 do kostola na svätú omšu väčšina z nás nedostala a sledujeme ju len cez médiá. Kňazi môžu sláviť v chrámoch bohoslužby bez účasti veriacich za pomoci len nevyhnutnej asistencie. Takéto súkromné bohoslužby je možné streamovať - prenášať cez internet. Aj z farského kostola v Jaslovských Bohuniach sú sväté omše prenášané každý deň v priamom prenose cez youtube, v nedeľu, vo sviatok a niekedy aj v týždni cez káblovú televíziu obce Jaslovské Bohunice. Tieto sväté omše sú slúžené na úmysly veriacich z Jaslovských Bohuníc a Paderoviec. Každý štvrtok po svätej omši je vysielaná polhodinová adorácia a v piatok v pôstnom období križová cesta. Kostol býva otvorený k modlitbe a adorácii v utorok (7.00 - 9.00 hod.) a v nedeľu. Prenosy svätých omší si možno nájsť aj zo záznamu na www.youtube - Farnosť Jaslovské Bohunice od 24.12.2020 doteraz.

Stretnutia nad Božím slovom sú nahradené stretnutím cez internet každú stredu o 19.00 hod. Podrobnosti sú na internetovej stránke www.jaslovskebohunice.fara.sk.

Sväté omše cez veľkonočné sviatky budú taktiež vysielané cez youtube a káblovú televíziu nasledovne:

Zelený štvrtok 1. 4. 2021 o 18.00 hod.

Veľký piatok 2. 4. 2021 o 15.00 hod.

Veľkonočná vigília v sobotu 3. 4. 2021 o 19.30 hod.

Veľkonočná nedeľa 4. 4. 2021 o 10.30 hod.

text a foto: Jana Čápková

Svätý Otec vyhlásil Rok sv. Jozefa

Pápež František vyhlásil mimoriadny Rok sv. Jozefa pri príležitosti 150. výročia vyhlásenia ženícha Panny Márie za patróna celej Cirkvi. Urobil tak dňa 8.12.2020 apoštolským listom *Patris corde* (S otcovským srdcom), v ktorom svätého Jozefa opisuje charakteristikami „milovaný otec, nežný a láskavý, poslušný, prijímajúci, tvorivo odvážny, pracovitý a držiaci sa v úzadí - v tieni“.

O vyhlásenie svätého Jozefa za patróna katolíckej cirkvi sa postaral bl. pápež Pius IX. dekrétom *Quemadmodum Deus* z 8.12.1870. Mimoriadny Rok sv. Jozefa, ktorý ustanovil pápež František na oslávenie 150. výročia tejto udalosti, potrvá od 8. 12. 2020 do 8. 12. 2021.

Spolu so zverejnením apoštolského listu *Patris corde* vyšiel i príslušný dekrét Apoštolskej penitenciárie, ktorým sa na obdobie slávania Roka svätého Jozefa udeľuje dar mimoriadnych odpustkov.

Pri príležitosti Roka sv. Jozefa pápež František prostredníctvom dekrétu Apoštolskej penitenciárie udelil možnosť získania úplných odpustkov za rozličných príležitostí. Dekrét je pozvaním pre veriacich využiť toto obdobie na „denné posilňovanie svojho života viery v uskutočňovaní Božej vôle naplno“ podľa vzoru svätého Jozefa:

„Všetci veriaci tak budú mať možnosť usilovať sa prostredníctvom modlitieb a dobrých skutkov, aby za pomoci sv. Jozefa, hlavy nebeskej rodiny z Nazareta, nadobúdali útechu a úľavu od ťažkých ľudských a sociálnych súžení, ktoré dnes postihujú súčasný svet.“

Úplné odpustky sa udeľujú za obvyklých podmienok (sviatostná spoveď, eucharistické prijímanie a modlitba na úmysel Svätého Otca) veriacim, ktorí sa zrieknu akéhokoľvek hriechu a budú sa podieľať na Roku sv. Jozefa skutkami a spôsobmi stanovenými touto Apoštolskou penitenciáriou.

Z obsahu listu *Patris corde* o vyhlásení Roka sv. Jozefa

Ako píše pápež František, na pozadí apoštolského listu *Patris corde* je pandémia COVID-19, ktorá nám dala pochopiť dôležitosť obyčajných ľudí, tých, ktorí ďaleko od svetiel reflektorov každý deň uplatňujú trpezlivosť, vstúpajú nádej a zasievajú spolupodpovednosť. Práve tak ako sv. Jozef, „človek, ktorý prechádza bez povšimnutia, muž každodennej diskretnej a skrytej prítomnosti“. Predsa však je „bezkonkurenčným predstaviteľom v dejinách spásy“.

Svätý Jozef v skutočnosti vyjadril konkrétne svoje otcovstvo tým, že „urobil zo svojho života dobrovoľné obetovanie sa v láske vložené do služby Mesiášovi“. A preto „bol kresťanským ľuďom vždy milovaný“ (1).

V ňom „Ježiš videl nežnosť Boha“, tú, ktorá nám dáva akceptovať našu slabosť, prostredníctvom ktorej sa zväčša uskutočňujú Božie plány. Boh nás totiž „neodsudzuje, ale prijíma nás, objíma, podopiera nás a odpúšťa nám“ (2).

Jozefovo otcovstvo sa prejavuje aj v poslušnosti Bohu: svojim „áno“ chráni Máriu a Ježiša, ktorého učí „konať Božiu vôľu“, spolupracujúc na „veľkom tajomstve Vykúpenia“ (3).

Zároveň je Jozef „otcom v prijímaní“, pretože „prijíma Máriu bez preventívnych podmienok“, čo je dôležité gesto ešte i dnes - píše pápež František - „v tomto svete, v ktorom psychologické, slovné a fyzické násilie na žene je evidentné“. Ale Máriin ženich je práve ten, ktorý dôverujúc v Pána prijíma v jej živote udalosti, ktorým nerozumie, s „odvahou a silou“, ktoré pramenia zo „sily Ducha Svätého“.

Cez sv. Jozefa nám akoby Boh opakoval: „Nebojte sa!“, pretože „viera dáva význam každej udalosti, radostnej či smutnej“. Prijatie usku-

točňované Jozefom „nás pozýva prijímať druhých bez vylučovania takých, akí sú“, so „záľubou pre slabých“ (4).

Patris corde ďalej ukazuje „kreatívnu odvahu“ svätého Jozefa, ktorý „vie premeniť problém na príležitosť tým, že vždy dáva na prvé miesto dôveru v Božiu prozreteľnosť“. Čelí konkrétnym problémom svojej rodiny, presne tak ako iné rodiny sveta, obzvlášť rodiny migrantov. Ako ochranca Ježiša a Márie, Jozef, „nemôže byť ochrancom Cirkvi“, jej materstva a Kristovho tela: každý núdzny je tým „Dieťaťom“, ktoré Jozef chráni. Dá sa od neho naučiť „milovať Cirkev a chudobných“ (5).

Poctivý tesár, Máriin manžel, nás učí aj tomu, akú „hodnotu, dôstojnosť a radosť“ znamená „jesť chlieb, ktorý je ovocím vlastnej práce“. Svätý Otec v tejto súvislosti poukazuje na prácu, ktorá sa stala „naliehavou sociálnou otázkou“ aj v krajinách s určitou úrovňou blahobytu. „Je potrebné chápať zmysel práce, ktorá dáva dôstojnosť“, „stáva sa účasťou na samotnom diele spásy“ a „príležitosťou na realizáciu“ pre seba samých a pre svoju rodinu, „prvotné jadro spoločnosti“.

Tu pramení povzbudenie, ktoré pápež dáva všetkým, aby „znovu objavili hodnotu, dôležitosť a potrebu práce“, a takto „dať zrod novej normálnosti, z ktorej nikto nebude vylúčený“. Hľadiac obzvlášť na prehlbovanie sa nezamestnanosti z dôvodu pandémie COVID-19, pápež vyzýva všetkých zasadiť sa za to, aby sa mohlo povedať: „Žiadny mladý človek, žiadna osoba, žiadna rodina bez práce!“ (6).

„Otcom sa človek nerodí, ale sa ním stáva, keď sa ujíma starostlivosť o dieťa a keď preberá zodpovednosť za jeho život,“ poznamenáva ďalej pápež František. Žiaľ, v súčasnej spoločnosti sa často „deti zdajú byť sirotami bez

otcov“, ktorí by boli schopní „uviesť ich do životnej skúsenosti“, nebrali ich upäto či vlastnícky, ale učili ich byť „schopnými rozhodnutí, slobody, štartu do života“.

V tomto zmysle má Jozef prívlastok „najzdržanlivejší“, čo je „opakom ovládania“: on totiž „vedel milovať mimoriadne slobodným spôsobom“, „vedel nedávať sám seba do stredu“, aby položil do stredu svojho života Ježiša a Máriu. Jeho šťastie je „v sebadarovaní“. Nikdy nie znechutený a vždy dôverujúci Jozef zostáva v tichu, bez ťažkosti si, ale v „konkrétnych prejavoch dôvery“.

Jeho postava je teda výsostne príkladná - zdôrazňuje pápež František - vo svete, ktorý „potrebuje otcov a odmieta pánov“, odmieta tých, ktorí si mylia „autoritu s autoritárstvom, službu so servilnosťou, konfrontáciu s utlačaním, dobročinnosť s asistencializmom, silu s deštrukciou“.

V liste *Patris corde* je aj jeden životný zvyk pápeža Františka: už štyri desiatky rokov sa každý deň po ranných chválach modlí k sv. Jozefovi modlitbu prevzatú z francúzskej modlitebnej knihy Kongregácie rehoľníčok Ježiša a Márie z 19. storočia. Jej znenie je :

„Slávny patriarcha sv. Jozef, ktorého moc dokáže urobiť možnými veci nemožné, príď mi na pomoc v týchto chvíľach úzkosti a ťažkosti. Vezmi pod svoju ochranu situácie tak ťažké a náročné, ktoré ti zverujem, aby mali šťastlivé vyriešenie. Mój milovaný Otec, všetku svoju dôveru vkladám do teba. Nech sa nepovie, že som Ťa vzýval márne; a preto-že ty všetko môžeš u Ježiša a Márie, ukáž mi, že tvoja dobrota je taká veľká ako tvoja moc. Amen.“

spracované z www.vaticannews.va/sk

Svätec kostola

Sv. Terézia z Lisieux

Sv. Terézia z Lisieux, panna a učiteľka Cirkvi, patrí medzi veľmi obľúbených svätých. Narodila sa 2. januára 1873 v Alencone vo Francúzsku. Pochádzala z deviatich detí, ona bola najmladšia. Štyria bratia zomreli ako deti. Všetkých päť sestier vstúpilo do kláštora. Celá rodina žila veľmi zbožným životom. Matka Zélia zomrela už roku 1877. Otec Ludovít sa potom vzorne staral o svoje dcéry. Terezkinu výchovu zveril najstaršej dcére Paulíne, ktorá bola od nej o dvanásť rokov staršia. Terezka sa veľmi zbožne pripravovala na prvé sv. prijímanie. Počas troch mesiacov si poznačila do svojho denníka 818 obetí a 2773 dobrých skutkov. Na jej modlitby sa obrátil jeden na smrť odsúdený zločinec. Bola nesmierne šťastná. Hoci mala iba štrnásť a pol roka, chcela nasledovať svoje sestry Paulínu a Máriu do karmelitánskeho kláštora. O povolenie žiadala aj pápeža Leva XIII. O niekoľko týždňov po návšteve Ríma dostala správu, že jej biskup povoľuje vstup do karmelitánskeho kláštora. Život v kláštore nebol ľahký. Postel sa skladala z troch dosák a slamníka. Mäso mohli jesť iba chorí. Predpísané boli pôsty a mlčanie. Terézia

to však s radosťou prijímala. Pred obliečkou mala každá postulanka uviesť, prečo vstúpila do kláštora. Terézia povedala: „Prišla som, aby som zachraňovala duše, a najmä, aby som sa modlila za kňazov.“ Aj keď mala iba pätnásť rokov, v kláštore ju nemaznali, naopak, predstavení akoby skúšali jej vieru. Bolo to pre ňu ťažké, ale statočne to znášala. Roku 1890 zložila večné sľuby ako Terézia od Dieťaťa Ježiš

a od Najsvätejšej Tváre. Túžila ísť do misií do Vietnamu, no chatrné zdravie jej to nedovolilo. Začiatkom roka 1895 na rozkaz predstavenej matky Agnesy (jej vlastnej sestry Paulíny) začala písať Terézia svoj životopis, ktorý nazvala *Dejiny duše*. Tam napísala pamätne slová: „Mojím povolaním je láska. Chcela by som Ježiša milovať tak vrúcne, ako ho ešte nikto nemiloval. Najmenší úkon lásky osoží Cirkvi viac ako všetky ostatné skutky dovedna.“ Svojej sestre napísala: „Ak sa chceš stať svätou, nemaj iný cieľ, ako robiť Ježišovi radosť v malíčkostiach!“ Ona sama bola v tom vzorom. Trpezlivo znášala dennodenné šuchotanie a vyrušovanie istej sestry, ktorá sedela vedľa nej v kaplnke alebo pri praní s pokojom zniesla striekanie špinavej vody do tváre. Mnoho si vytrpela kvôli chudobnej strave, mala veľké žalúdočné bolesti. Trpela aj kvôli krutej zime, pretože v kláštore sa vôbec nekúrilo. Nikdy sa však nestáňovala, iba na smrteľnej posteli o tom povedala predstavenej. Dostala tuberkulózu. Vykašľavala krv. Zomrela 30. septembra 1897 ako dvadsaťštyriročná.

Ako predpovedala, spustila z neba „dážď ruží“. V roku 1925 ju pápež Pius XI. vyhlásil za svätú. Je patrónkou letcov, misionárov a misií, hoci v nich nikdy nebola a ani nepracovala. V roku 1997 ju vyhlásili za učiteľku Cirkvi, hoci okrem vlastného životopisu a niekoľkých úvah a básní nenapísala nič teologicky dôležité.

spracované z www.zivotopisysvatych.sk

KNIHA JÓB

Biblické okienko

V potulkách Bibliu sa dostávame k prvej knihe zo siedmich múdroslovných kníh. Kniha Jób je jeden z najaktuálnejších spisov Bible, ktorý i po toľkých stáročiach nezostarol a môže ešte mnoho povedať aj modernému čitateľovi. O čom hovorí? Kniha Jób je pomenovaná podľa mena hlavnej postavy. Jej pôvod sa vo všeobecnosti kladie do obdobia medzi 5. a 3. stor. pred Kr. Pôvodne bol Jób uznávaným bohatým človekom. Kniha začína rozhovorom Boha a diabla, ktorý tvrdí, že Jób si uctieva Boha len preto, že ho požeňuje. Keby mu zobral majetok, zllorečil by Bohu. Boh postupne dovoľuje diablu zobrať Jóbovi majetok, potom deti a nakoniec i zdravie. Kniha sa usiluje riešiť záhadnú otázku, prečo trpí spravodlivý človek a ako sa má voči dobrému a svätému Bohu správať človek postihnutý utrpením. Táto téma sa v knihe rozoberá umeleckým spôsobom vo forme dialógov trpiaceho Jóba s jeho tromi priateľmi Elifazom, Bildadom a Sófarom o záhade utrpenia a o príčinách všetkého zla, ktoré Jóba stihlo. Podľa názoru starého semitského sveta, ktorého predstaviteľmi sú Jóbovi priatelia, utrpenie a nešťastie sú vždy trestom za hriechy.

Proti tomuto vtedy všeobecnému presvedčeniu, ktoré trvalo až do čias Pána Ježiša, sa Jób vzpiera a vyhlasuje, že nie je hriešny, takže jeho nešťastie nemožno vysvetliť na základe tézy, že utrpenie je trestom za hriechy. Vo svojej sebaobrane sa Jób búri a stavia sa dokonca aj proti samému Bohu. Do dramatického priebehu diskusie zasahuje Elihu a pripomína,

Jób povedal: „Nahý som vyšiel z lona svojej matky a nahý sa ta vrátim. Pán dal, Pán vzal, nech je Pánovo meno zvelebené!“ ... Jób odpovedal manželke: „Hovoríš, ako len hlúpe ženy hovoria. Azda máme len dobrého brata od Pána a zlé prijaté by sme nemali?“ (1,20n a 2,10)

že utrpenie má za cieľ nielen potrestať, ale aj vnútorne očistiť človeka, pričom skúša jeho čnosť a zdokonaľuje ho. Na druhej strane však Elihu upozorňuje Jóba, že pri svojej sebaobrane prekročil správnu mieru svojou prílišnou sebadôverou. Zdôrazňuje tiež dôležitosť Božej bážne, ako aj to, že Božia prozreteľnosť riadi

všetko dobre, i keď sú jej plány nevyspytateľné. Spor ukončuje sám Boh, ktorý vo svojej reči poukazuje na divy svojej všemohúcnosti, ako sa javia v prírode, a zároveň pripomína, že človek má byť skromný vo svojich úsudkoch, aj keď mu treba zdanlivo nezaslúžene trpieť. Príbeh trpiaceho Jóba sa končí Božím poženáním, takže Jób nadobúda omnoho viac majetku a detí ako na počiatku pred skúškou.

Pre svoju jedinečnú literárnu formu, ako aj aktuálnu tému o ľudskom utrpení patrí Kniha Jób k najvýznamnejším dielam nielen starozákonného múdroslovného písomníctva, ale svetovej literatúry vôbec.

Definitívne riešenie ťažkého problému utrpenia v Knihe Jób možno zhrnúť do týchto slov: úplná dôvera a odovzdanosť do Božej vôle. Takýto postoj sa zakladá na presvedčení, že záhadné a nepochopiteľné utrpenie človeka je súčasťou múdreho a spásneho Božieho plánu. Viera a dôvera v Boha, ktorými sa riešia všetky paradoxy ľudského života, sú najvyššími dobrami človeka; všetko ostatné, i utrpenie, je druhoradé.

Marián Vivodík

Krátke správy

- Častá otázka veriacich je, kedy bude v našej farnosti 1. sv. prijímanie, prípadne sviatosť birmovania. Tentokrát to naozaj nezáleží na mne. Po dlhšej prestávke, kedy sme žili v nádeji, že deti sa vrátia do škôl, sme začali aj prípravu riešiť stretávaním cez internet. Dúfajme, že pandémie v lete ustúpi a budeme môcť dohnať, čo sa zameškalo. 1. sväté prijímanie by mohlo byť hádam okolo letných prázdnin a sviatosť birmovania na jeseň.
- Ako na mnohých miestach na Slovensku aj u nás sme pozastavili opravy na Kostole sv. Michala. Predsa však teraz prebiehajú jednanie o osvetlení oltára bodovým svetlom pre adorácie a o výbere a nákupe televízorov. Pôvodne sme chceli len jeden dopredu kostola, ale presvedčili nás, aby

sme dali jeden menší aj ku kazateľnici pre ľudí v zadnej časti kostola. Čakáme na komplexnú ponuku od firmy, ktorá sa tým zaoberá a má skúsenosti. Kostol nám skrášlilo aj nové večné svetlo objednané až z Číny.

- Retaz deviatnikov k Božskému Srdcu Ježišovmu pokračuje aj tento rok. Zapojených je 55 ľudí. Urobené sú 2 retaze na celý rok, teda každý deň sa modlia 2 ľudia deviatnik. Niektoré mená sa ale musia opakovať, aby to vyšlo. Takto koluje modlitba prosby neustále v rodinách našej farnosti. Princíp je taký, že kto sa domodlí deviatnik, zanesie ho nasledujúcemu po ňom v zozname. Kto by sa chcel k nám pridať, je vítaný. Kto si už netrúfa, môže to nahlásiť a zoznam bude upravený. Vďaka za ochotu aj takto bojovať o krajší svet zapálený Božou láskou.

Marián Vivodík

Povolanie cestovať

Častá odpoveď mladých na otázku pojednávajúcu o ideálnej práci. Aktuálna aj v tejto dobe. Veď nemožno čakať, kým sa situácia zlepši. Teraz je najlepší čas! Cestovať za hranice svojej pýchy, lenivosti, nezáujmu a všetkého, v čom cítime potrebu niečo zmeniť. Aj tam sa skrýva krajina nová, možno dosiaľ skúmaná len cez kľúčovú dierku. Neprebádaná. Krajina s množstvom príležitostí, ležiaca blízko, no predsa tak ďaleko. Avšak nestačí len hľadiť. Treba dvere otvoriť, vstúpiť a pokiaľ možno, zavrieť ich za sebou. Netreba podceňovať ani obuv, lebo cesta nebude vydláždená, no bude stáť za to. Pozvaní sme všetci. Sme povolaní cestovať.

Dominika Krčová

Útulok podáva naďalej pomocnú ruku

Útulok u sv. Martina je vám stále k dispozícii aj počas pandémie, a to predovšetkým pomocou, ako je odvoz k lekárovi, nákup potravín tým, ktorí si nemôžu nakúpiť sami. Ďalšou ponukou je pomoc či brigáda okolo vášho domu, strihanie stromov, odvoz materiálu napr. na zberný dvor, možnosť odloženia bicykla za bránu útulku a pod. Nákazy sa od nás báť nemusíte, ako sociálne zariadenie musíme byť každý týždeň testovaní. Ozvať sa môžete na tel. 0908 680 744 alebo mailom na vivodik@gmail.com.

Kto by chcel svoje 2% poukázať útulku, tlačivá sú na internetovej stránke.

Marián Vivodík

ŠTATISTIKA na konci roka 2020

V zátvorke pre zaujímavosť sú uvedené údaje z roku 2019.

Krsty: 11 - J. Bohunice: 5 a cudzí: 6 (20)

1. sv. prijímanie: 26 (29) detí

Sobaše: 1 (6)

Pohreby: 17 - J. Bohunice: 15 a Paderovce 2 (15)